

425a

М. Дяченко.

Вони
примудрили
поезію

U 27768

~~ДФ 7642~~

МИХАЙЛО ДЯЧЕНКО

ВОНИ ПРИЙДУТЬ

ПОЕЗІЇ

П Р А Г А

1 9 4 1

КНИГОЗБІРНЯ ПРОБОЄМ Ч. 6

U 27768

Всі права застережені

Окладинку зладив Володимир Добрянський-Демкович.

625180

Накладом Миколи Марцинюка

Друкарня Й. Шмідбергер, Прага II., Беватська 7.

SLOVANSKÁ KNIHOVNA

3186311476

ЮЛІЯНОВІ ГОЛОВІНСЬКОМУ
в 10-ту річницю
Його геройської смерти
цю збірку присвячує
автор.

Вони прийдуть

Вони прийдуть — безсмертні Русичі хоробрі —
Задзвонить зброя їх тяжка.
Дніпро запіниться у крові диких обрів —
Кінця не буде лютих кар!
Мов сонце, в золоті проміннями заграє
У загравах Святий Тризуб.
І Прометей, розкований у любім краю,
Благословитиме грозу.

* * *

О, ні —

це вже не сон, а ява —

Велика правда і свята —

Моя земля в вогнях кривавих,

(Рекли пророкові уста),

Встає розгнівана, сердита,

Мов Янгол-Месник із мечем

І перед світом злим і скритим

Могутню волю прорече!

Воскресення

О, Христе наш, Ти Правду воскресив —
Співають дзвони горду славу.
Летить побідна пісня в небеси —
Тремтять кати сліпі, лукаві!
І кров Твоя свята — Могутнього Борця
Залле брехню, неначе повінь.
І злотий діядем з тернового вінця
Борців освітить гордих, нових!
Підуть борці з Тобою в лютий бій —
Одкриють камінь новій Перемозі.
Замучені воскреснуть в боротьбі
І привітають славу горду, гожу!

За правду

За правду — вішали, стріляли,
За правду — в тюрмах нас пекли.
За правду — серце виривали,
За правду — Бога розп'яли.
Благословенна будь, моя Україно,
Ти — вічна правда і любов!
Як тисяч сонць засяєш на руїнах,
Бо Ти свята — з Тобою Бог!

О, пісне, грай!

О, пісне, грай акордом з криці —
Вставайте, гей, живі й мертві!
Вже обрій в загравах іскриться —
Буде кривавий буревій!
О, пісне, грай бурливим громом,
Щоб кат во страху занімів,
Як местю й гнівом невідомі
Каратимуть в криваві дні!

Моя весна

Ти вже минула, люба весно,
Сади вишневі відцвіли —
Зелений гай співучий, красний
Стихав. Вітер, наче злий,
Валить полукипки по полі
І злоті стріхи обдира.
Куди не глянь лиш стерні голі
І сумно грав водограй.
Нехай і так! Не буду плакати,
Що так пройшла ясна весна —
Нехай гудуть вітри крилаті —
Ой, не моя була вона!
Моя весна прийде, мов вихор,
Мов янгол горда і нова!
Затихне рабське кляте лихо
І кожна хата заспіва!

Моїй Україні

Ти гарна, як рожа — лани твої гожі,
Садочки-віночки, як рай.
І зоряне небо, мов кличе до себе
Веселії душі гулять.
А люди, неначе прибуду —
Сумні, без утіхи день в день.
Лиш Бога питають у свято і будень
— Коли наше сонце зійде? —

Летіть, думки...

Летіть, думки, в широкий світ —
У рідну Україну
І біль душі, мов ранній квіт,
Розсійте на руїнах.
Нехай цвіте мій лютий біль
І хутко родить плоди —
Святую месть гнівних рабів
І смерть за муки в нагороду!

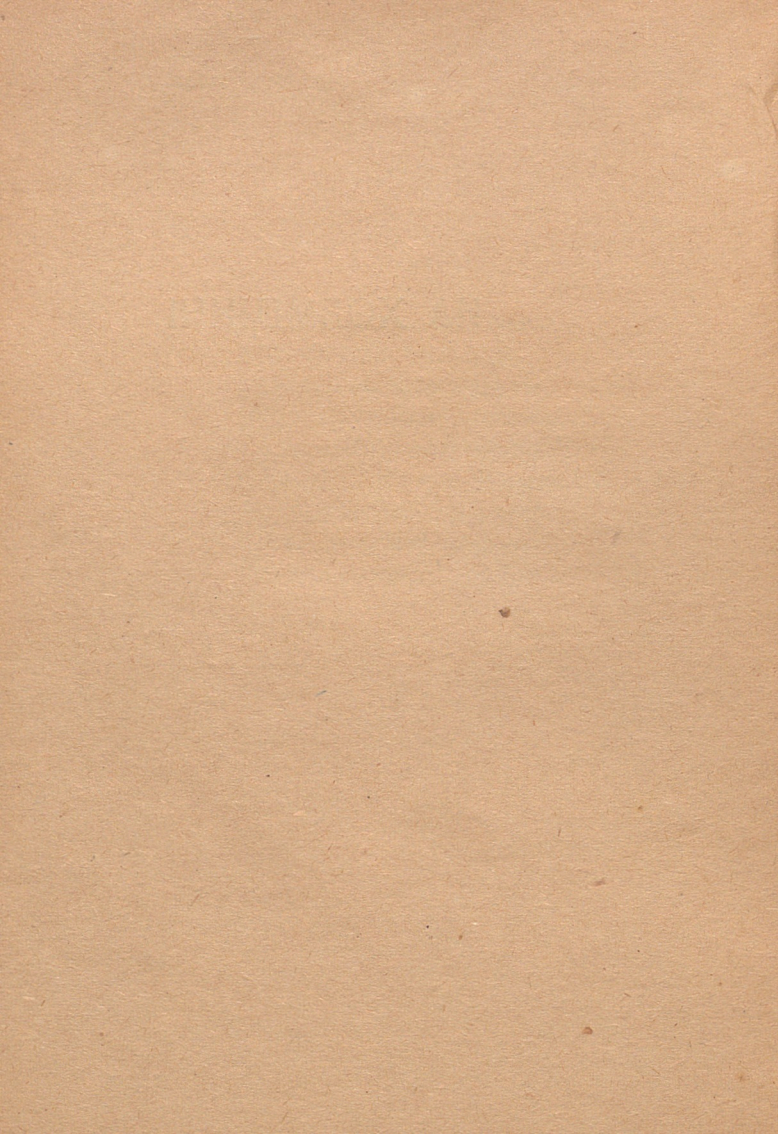
Щодня п'ю розкіш...

Щодня п'ю розкіш юних ранків —
Цілую сонце золоте
І слухаю, чи ревом танків
Не сердиться мій любий степ.
І слухаю, чи рідна мати
В похід вже сина не христить —
Чи гук гармат, мов грім крилатий,
По злотих нивах не летить.

І небо слухав...

Де обрії цілуються з землею,
Присіло небо оборогом,
І слухав, як вівці бляють
Перед кошариним порогом.
І слухав, як верби росохаті
Шепчуть тихо над потоком —
Як цвіркає цвіркун у хаті
І гомін котиться широко
Вечірніх дзвонів...

НА ХОЛМЦІНІ

До музи

О, Янголе, моя ти Музо,
Співай бадьорії пісні
Моїй землі заплаканій віками,
Віками мученій в ярмі.
Співай про славу їй могутню —
Данила, Хмеля їй згадай.
Збуди в ній тугу за минулим —
В майбутнє віри їй ділляй.
О, Холмщино, о, люба сестро
П'янких степів, співучих нив,
Прийми пісні мої, мов друзів —
До серця ніжно пригорни.

О, краю мій!

О, краю мій святий, забутий
Віками довгими!
О, люде мій, у тюрмах битий
Ляхами злобними!
Проклятий кат струїв у тобі серце
І душу добрую.
І ти зневірився, нещасний,
В майбутність гордую.
О, Духу Праведний, налий стрівну душу
Новою вірою!
Хай серце трискає, кипить, горить, палає
Любов'ю смілою!

Гаї ще моляться, відхають —
Село затихло у садках,
Лиш де-не-де колодязь грає
Та засміються ворота.
Сріблісті води на левадах
І місяць бродить по воді
Та слухав, як грають серенаду
Веселі жаби молоді.

Село

Столітні дуби кучеряві
Сховали любов село
І наче сторожі сторожать,
Щоб не закралось люте зло.
Крадеться сонце поміж гилля
Хати веселі цілувать...
І цілий Божий день цілує,
Мов милий пестить, обійма.

Ранок

Яскраве сонце розлилось
По хуторах, полях і лісі.
Заграло ведрами село,
Гуляв срібний дим на стрісі.
Біжить до школи дівчора —
За нею рідний сміх і гомін.
І плями гнету ватира
Весела пісня — горде слово.

Хоч лях шалів

Хоч кат шалів од гніву й люті,
Хоч мордував дітей закутих,
Не вмер народній дух —
Нові борці грядуть!
Ідуть грізні без жаху і покори —
Конав раб на серце й душу хорий.
До чину рве нова душа —
Даремний був твій, кате, шал!

У невідоме...

Конята рушили несміло,
Мов вовк завив морозний вітер.
Тужливо сани заскрипіли —
Заплакали малії діти.
— „Ох, мамо, тату, де ми ідем?
В хатині нашій любо, любо!
Бабуся там, дідусик ріден...
А де ж нам в світі ліпше буде?“
Закутана на санях мати
Від сліз і світа вже не бачить.
Діток маленьких тулить спати,
Зідхає важко, гірко плаче.
Покулені корови ричуть
Так жалібно, немов ридають —
Уже дідусь їх не покличе
До водопою, там до гаю...
Важке зідхання, наче камінь,
Летять з грудей жіночих в сніговії —
— „Прощай, хатинонько, в заранні,
І ви, батьки старенькі, дорогії!...“
Та вмить зідхання змінилось
В проклін грізніший ще від грому —
— „О, будь же проклятий, Даниле,
Що ти діток ведеш із дому!

Бодай ти сонечка не бачив —
Куди ж везеш нас в невідоме?
О, доленько, тебе проплачу —
Бодай не снилась ти нікому!“

Хати, поля і ліс, мов друзі.
Зоряним небом покрились
І згадують минуле в тузі —
— Світила слава й нам колись!
Шепочуть тихо ліс і стріхи,
А ночі холмської п'янкі
Підслухують — чи це не спомин
Про блиск Данилових полків?

На холмській горі

I.

Мов князь з могутнього престола,
Глядить у даль Святий Собор
І спомин слави шле в простори —
Поклін Софії і любов.
І Юрові воскресний поцілунок
Могутнім дзвоном посила,
І горду пісню перемоги
Несе від міста до села.

II.

О, Холме мій, предвічна славо,
О, злотий Храме пресвятий,
Осяй серця силам лукавим,
Сліпучим очі просвіти!
Нехай горять серця любов'ю
Хай очі трискають вогнем!
Хай гордий дух у смілім бою
Століття гнету прокляне!

III.

Віки минають злі й лукаві
І наче в пропасть всі падуть —
Лиш золотом сіяє слава
І величній Данила дух.
І, ось, здається, наче знову
В Соборі молиться король,
Щоб з гордої святої крові
Бог воскресив його народ.

IV.

Ще прийде час, святий Соборе,
І знов залізнії полки
Мечем руїни переорють.
І знов, Соборе, як колись
Великий вождь прийде молитись
Перед престіл твій пресвятий,
Щоб кров святу борців пролиту
Прийняв Всевишній за Україну,
Щоб змагання освятив
І месть за муки і руїни.

Ще задзвениш...

Ще задзвениш, мій любий степе гордий,
Мечами внуків Святослава
І в загравах грізних, курявих
Зарокотиш, як грім, гнівним акордом.
І Дух твоїх святих могил високих
Пішле на герць завзяті лави.
Од гніву, реву, рік кривавих
Здрігнуться дні і ночі кароокі.
І знов співучий встане юний ранок
З тризубом гордим, злotosяйним
І злотоверхий знов потоне
В тріюмфах, славі і фанфарах.

З М І С Т:

	Стор
<i>Вони придуть</i>	5
<i>О, ні!...</i>	6
<i>Воскресення</i>	7
<i>За правду</i>	8
<i>О, пісне, грай!</i>	9
<i>Моя весна</i>	10
<i>Моїй Україні</i>	11
<i>Летить думки</i>	12
<i>Щодня п'ю розкіш</i>	13
<i>І небо слухає</i>	14
<i>На Холмщині.</i>	
<i>До музи</i>	17
<i>О, краю мій!</i>	18
<i>Вечір</i>	19
<i>Село</i>	20
<i>Ранок</i>	21
<i>Хоч кат шалів</i>	22
<i>У невідоме</i>	23
<i>Вночі</i>	25
<i>На холмській горі</i> I.	26
II.	27
III.	28
IV.	29
<i>Ще задзвениш</i>	30

U 27768

3186311476

